

ความทรงจำ

“ลองค่อย ๆ กลับตา แล้วนึกย้อนไปสัก 5 ปีก่อน ภาพที่ปรากฏในหัวของคุณมีความทรงจำอะไรบ้าง?”

“สำหรับผมภาพในช่วงวัยสามสิบกว่า คือ ภาพตอนที่ทำงานที่ประเทศอินโดนีเซีย ค่อย ๆ ปรากฏในหัว”

..เกือบสองปีที่อยู่ที่นั่นมีทั้งเรื่องหวาดกลัว ตื่นเต้น เศร้าโศก ขำข่วน คิดถึง โดยเฉพาะตอนช่วงสองอาทิตย์แรกกับการปรับตัว (เสียงสวดจากมัสยิดตั้งแต่ตีสี่ที่ดังขึ้นมา ถึงห้องนอนชั้น 28) และสองอาทิตย์สุดท้ายที่ใกล้จะกลับมาประเทศไทย (ยังอยากอยู่ต่ออีกนิดเพราะยังมีอะไรให้สนุกอีก)

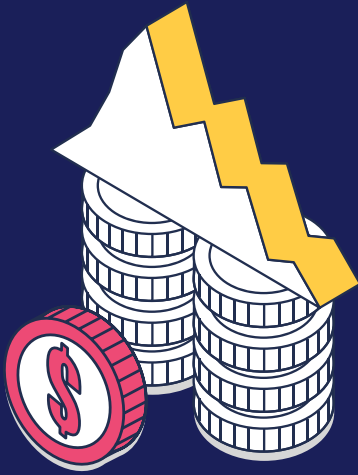
..เรื่องราวเหล่านี้ถูกบันทึกใน **“ไดอารี่ส่วนตัว”** โดยมีรูปแบบในการเขียนตามสไตล์ของเรา แม้เวลาผ่านไปหลายปีหลังจากที่กลับมาประเทศไทย ผมยังกลับมานั่งอ่านความทรงจำเก่า ๆ ที่บันทึกไว้อ่านเพียงคนเดียว บางครั้งก็อดขำ ยิ้มกว้าง หรืออยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขบางอย่าง โดยเฉพาะเรื่องความสัมพันธ์กับคนที่เรารักอ่านแล้วก็อยากจะฉีกทิ้งเลยทีเดียว ไดอารี่ส่วนตัวมักจะเหมือนความทรงจำสีจางจางที่มักจะถูกเลือกบันทึกเฉพาะเรื่องที่เราอยากจะทำ โดยเฉพาะช่วงขณะหรือความทรงจำที่มีผลกระทบต่อชีวิตเราแบบจัง ๆ

..แล้วถ้าเป็นไดอารี่ในภาพธุรกิจล่ะ?

แน่นอนที่สุดคุณเก็บไว้อ่านคนเดียวไม่ได้ เพราะมีคนรออ่านไดอารี่ของคุณอยู่ แม้ว่าคุณไม่อยากจะให้อ่านความทรงจำที่บันทึกไม่สามารถเป็นแค่สีจางจาง มันต้องเข้มข้นและบันทึกทุกช่วงขณะ จะบันทึกแบบไม่มีแบบแผนไม่สามารถทำได้ เพราะมันมีรูปแบบอย่างเป็นหลักการ และแม้คุณคิดอยากฉีกทิ้งมัน...คุณไม่มีสิทธิ์ทิ้งมันได้

ดังนั้น “คุณ” (เจ้าของกิจการ) ในฐานะเจ้าของไอทีทางธุรกิจ ควรทำอย่างไร?

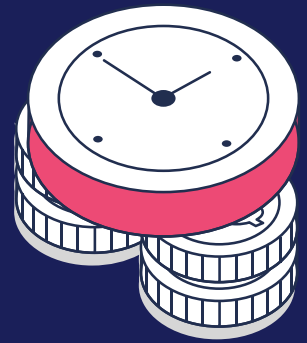
..การไม่ได้ดูไอทีได้เพียงคนเดียว ทำให้คุณต้องบันทึกรายได้ที่ทำมาหาได้ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นสินทรัพย์ที่ได้ลงทุนไว้ หรือแม้แต่ภาวะผูกพันจากการทำธุรกิจทุกรายการในไอทีของคุณ เพราะมีคนต่อแถวรอดูกันหลายภาคส่วนนับตั้งแต่วันที่คุณตัดสินใจเริ่มจัดตั้งเป็นนิติบุคคลแล้ว ไม่ว่าจะเป็กรรรมพัฒนาธุรกิจการค้า ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (ในกรณีที่เป็นบริษัทจดทะเบียน) นักลงทุน หน่วยงานกำกับอื่น รวมถึงกรมสรรพากร ที่เราทั้งหลายไม่อยากให้เขาเห็นไอทีสักเท่าไรหรอก (ยิ้มมุมปากกันอยู่นะ ๗)

..ไอทีที่ต้องให้ทุกคนอ่านนั้น จึงต้องทำให้มีแบบแผนในการเขียนและการบันทึกในทิศทางเดียวกันเพื่อการเปรียบเทียบในแต่ละไอทีได้ สิ่งนี้เราเรียก **“มาตรฐานการบัญชี”** แม้ว่าคุณจะเป็นเจ้าของกิจการที่มีขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ หรืออยู่ในตลาดหลักทรัพย์ ล้วนแล้วแต่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานนี้

..ด้วยความตรงจำที่เกิดขึ้นในภาพธุรกิจมีมากมายเลยทำให้เจ้าของกิจการเอง ไม่สามารถที่จะบันทึกได้ด้วยตัวเอง จึงต้องมีผู้ช่วยมาช่วยกันบันทึก ผู้ช่วยคนนั้นคือ **“นักบัญชี”** ซึ่งเขาอาจจะเป็คนภายในบริษัทหรือการว่าจ้างจากภายนอก (Outsource) ซ้ำยังต้องมีเครื่องมือที่เรียกว่า **“ระบบบัญชี”** มาใช้เพื่อตอบโจทย์ในการบันทึกไอทีในแต่ละเล่มซึ่งในปัจจุบันระบบบัญชีมีให้เลือกอยู่มากมายทั้งที่เป็น ERP (Enterprise Resource Planning) หรือ SAAS (Software as a service)

..ไอทีถือเป็นสิ่งที่เจ้าของกิจการต้องให้ความสำคัญและรับผิดชอบต่อความถูกต้องและความครบถ้วนของความตรงจำที่ได้บันทึกลงไป มันไม่ใช่แค่เพียงการลงลายมือชื่อตอนสิ้นปี เพื่อบอกว่าฉันยอมรับทั้งหมดแล้ว แม้ว่าจะไม่เคยเปิดดูไอทีนั้นด้วยซ้ำ หรือแค่ปล่อยให้ **“พิสูจน์บัญชี”** ผู้ที่มาช่วยยกเลี่ยนกรองว่าสิ่งที่คุณบันทึกลงในไอทีนั้น เป็นไปตามมาตรฐานหรือไม่

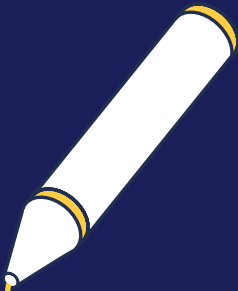
..ในมุมมองของที่ปรึกษาของผมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับไอทีหลายหลายเล่ม และในหลายหลายธุรกิจ การเปลี่ยนแปลงของเจ้าของกิจการต่อการจัดทำไอที มีแนวโน้มที่ดีขึ้น ส่วนใหญ่มีความพยายามและตั้งใจเพื่อจะให้ไอทีนั้นเป็นไปตามกฎเกณฑ์ แต่ก็ยังมีบางส่วนที่ได้รับบทลงโทษจากการที่ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์จากหน่วยงานกำกับต่าง ๆ ซึ่งออกมาในรูปแบบค่าปรับ เบี้ยปรับ หรือเงินเพิ่ม ยิ่งไปกว่านั้นเวลาที่สูญเสียไป ในการทำให้ถูกต้องทีหลังก็ถือเป็นบทลงโทษที่หนักไม่แพ้กัน

..สำหรับผมไอทีไม่ใช่เพียงแค่การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

แต่การที่ได้บันทึกความตรงจำทุกอย่างราวอย่างครบถ้วน และเป็นไปในรูปแบบที่ถูกต้อง ไอทียังเป็นประโยชน์ต่อโอกาสทางธุรกิจ ที่เจ้าของกิจการเองมักคิดไม่ถึง จนกระทั่งวันที่จะได้รับโอกาสทางธุรกิจที่ดี ๆ

- การธีเป็นธีตายในการขอลงเงินกู้จากธนาคารเพื่อจะได้รับวงเงินในการต่อยอดธุรกิจ
- การถูกปฏิเสธจากการร่วมลงทุนจากเจ้าใหญ่ แม้ว่าธุรกิจของคุณเป็นที่น่าสนใจ และมีโอกาสขยายการลงทุนอย่างมาก
- ภาพลักษณ์ ชื่อเสียง และความน่าเชื่อของกิจการในการทำธุรกิจร่วมกับลูกค้า

..ผมว่าพวกนี้เป็นบทลงโทษที่แสนเจ็บปวดกว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
ในมุมมองของการทำธุรกิจโคเอรีทางธุรกิจยังสะท้อนถึงความสามารถของผู้บริหาร
ในช่วงเวลาต่าง ๆ ทั้งเวลาแห่งความสำเร็จหรือช่วงเวลาวิกฤต ว่าสามารถก้าวข้ามผ่าน
มาได้อย่างไร และบ่งบอกว่าเรามีความสามารถในการแก้ไขปัญหากับความท้าทาย
ทางธุรกิจที่เกิดขึ้นได้อย่างไร รวมทั้งแนวคิดและคุณธรรมของเจ้าของกิจการอีกด้วย

..ถ้าให้เปรียบเทียบโคเอรีทางธุรกิจ อาจเปรียบได้เป็นโคเอรีของนักเดินทาง
ที่บันทึกเรื่องราวการเดินทางจากจุดหนึ่งไปจุดหนึ่ง บันทึกสิ่งที่ได้พบเจอในแต่ละจุด
บันทึกเส้นทางที่ได้ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นทางลัดหรือไม่ลัด เพื่อหากหลงทางยังสามารถ
กลับไปในจุดที่เคยผ่านมาได้ บันทึกทุกอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง
เพื่อให้เป็นแผนที่ในอนาคต ให้นักเดินทางไปถึงเป้าหมายที่วางไว้

..การทำธุรกิจก็เช่นกัน เจ้าของกิจการต่างมีเป้าหมายที่ต้องการให้บรรลุผลสำเร็จ
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องผลกำไร ความอึดอ้อมทางความสำเร็จ ชื่อเสียง ครอบครัวยุหรือแม้แต่การ
ช่วยให้โลกนี้ให้ดีขึ้น วันนี้คุณควรบันทึกทุกความทรงจำที่เกิดขึ้น แม้ว่าความทรงจำนั้นจะเป็นอดีต
แต่ความทรงจำนั้นจะส่งผลต่อปัจจุบันในธุรกิจของคุณ และยังสามารถนำความทรงจำนั้น
มาทบทวน วิเคราะห์ และคาดการณ์ได้ถึงอนาคตต่อไปอีก

..ตั้งแต่คุณพ่อบังคับให้เรียนบัญชี ทำงานในสายอาชีพบัญชีและที่ปรึกษา
มีประสบการณ์การทำงานในอินโดนีเซีย ล้วนแล้วแต่เป็นความทรงจำที่ทำให้ผมมีวันนี้
และจะนำผมไปยังอนาคตที่ได้ตั้งใจไว้ สุดท้ายนี้ขอฝากกลอนที่คุณพ่อช่วยแต่งให้สักหน่อย

“บันทึก” ก่อนจะสะท้อนย้อนปัญหา

แก้ปัญหาเป็นวิธีเป็นขบวนการ

สมองจำได้ไม่สูญตาตา

เป็นเครื่องมืออันสือลิสใช้เปิดทาง

เมื่อรู้เขารู้เรา

คิดวิเคราะห์เจาะลึกคนอกใจ

โตอารีจึงเป็น key ชื่อนาคต

จดบันทึกศึกษาเป็นตำนาน

สาเหตุมาได้อย่างไรได้สืบสวน

ต้องสืบสวนสืบค้นที่ต้นทาง

ข้อบ่งชี้ที่ผิดถูกให้กระจ่าง

ส่องสว่างธุรกิจพิชิตชัย

มีปัญหาข้อใดควรแก้ไข

วินิจฉัยให้รอบคอบประกอบการ

เป็นพาพจน์อันชอบประกอบสาสน์

เพื่อเล่าขานสืบค้นคนต่อไป

พ่อผมไม่ได้เรียนบัญชี แต่ก็พอเข้าใจในการทำธุรกิจ
กับผมผู้ที่เรียนบัญชี และช่วยให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ทำธุรกิจ
มีความคิดที่ตรงกันคือ “ความทรงจำเพื่ออนาคต”

***บทความนี้เป็นข้อคิดเห็นส่วนบุคคล ซึ่งไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับข้อคิดเห็น
ของสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์*

โดย นายชัคพัฒน นิสสาร
Chief Thinking Officer, ThinkMate
และผู้ก่อตั้งหลักสูตร The Magic Number

